
Anders Eriksson (Indlæg)

Fru president! Själva grundtanken med Nordiska rådets arbete, såsom jag ser det, är att människor skall kunna röra sig så fritt som möjligt över landsgränserna. Man ska kunna studera i ett land, arbeta i ett annat och bosätta sig i ett tredje med bibehållna sociala förmåner, med bibehållen examensbehörighet, och utan något extra krångel. Men är det så? Kanske inte riktigt. Nordiska rådet har åstadkommit mycket under åren för att främja det jag nämnde. Det skall vi inte glömma, det skall vi vara stolta över. Men från Mittengruppens sida anser vi att det ännu återstår mycket att göra.

I dokumentet med samarbetsministrarnas redogörelse om gränshinder återfinns under punkt två rubriken "Lösta hinder 2011–2012, Den listan är tyvärr rätt kort. Vi hörde i presentationen att sammanlagt tio hinder fått sin lösning sedan förra sessionen. Det är inte särskilt mycket med beaktande av att det kanske kommer hundratals nya varje år beroende på hur vi definierar gränshinder. Under förra årets session föreslog Mittengruppen att varje land på årets session skulle leverera minst tre lösningar till gränshinder. Det målet har vi kanske inte riktigt uppnått.

Beträffande problemet med arbete i två länder samtidigt och med olika arbetsgivare förefaller en EU-förordning åtgärda om inte allt så åtminstone en avsevärd del av den problematiken.

Den kommande nya nordiska konventionen om social trygghet innehåller frågor som är mycket viktiga ur ett gränshinderperspektiv. Målsättningen har dessutom varit att försöka lösa några av de gränshinder som enskilda människor upplever. Blant annat lämnas förslag till gemensamma bestämmelser gällande rehabilitering för personer som bor och arbetar i

olika nordiska länder.

När det gäller rubriken "Arbetsmarknad" återfinns tre konkreta exempel på förbättringar, alla tre från Norge, vilket förstås är positivt för dem det berör. Här känns listan över de redovisade lösta gränshindren väl tunn. Låt mig lite grundligare ta ett konkret exempel. En ungdom från till exempel Stockholm som vill arbeta inom den åländska turistindustrin över sommaren hamnar i det finska källskattesystemet. Det innebär att den berörde får betala 35 procent i källskatt, och med övriga tillägg blir skattesatsen uppemot 40 procent, detta medan en finsk ungdom slipper skatta något över huvud taget upp till en inkomst av cirka 2 500–3 000 euro per år. Det är således en orimlig och orättvis situation. Här är själva grundtanken med att människor skall kunna röra sig så fritt som möjligt över landsgränserna inom Norden satt på undantag. Den typen av hämmande regler bör tas bort.

Fru president! Från Mittengruppens sida har vi valt barn och unga som ett temaområde som vi kommer att arbeta med. Speciellt fokus kommer att läggas på ungdomsarbetslösheten. Därför ville jag ta källskatteproblematiken som ett konkret exempel.

Låt mig även ta ett annat exempel. Det kan finnas en ungdom i arbetsmarknadsmässiga åtgärder i Torneå, men arbetsplatsen finns på andra sidan landgränsen i Haparanda. Då kan ungdomen ifråga inte ta sina stödåtgärder med sig under en övergångsperiod till det andra landet utan måste i stället söka sig så långt bort som kanske ända till Helsingfors. Vi hörde i går statsminister Fredrik Reinfeldt säga att ungdomars utanförskap skall bekämpas med alla medel. Det tror jag att vi alla ställer upp på. Men återigen: Den typen av krångelregler måste tas bort.

Puheen numero

84

Laji

Indlæg

Henkilö

[Anders Eriksson](#)

Speaker role

Midtergruppens talsperson

Päivämäärä

31.10.12 13:03

